

Mollet i el tir olímpic

Antoni Moltó i Arissa*¹

A les instal·lacions de tir de Mollet hi havia moltes persones que hi treballaven: el Sr.Jaume Blades portava tota la instal·lació, el Sr.Manchón portava la part de precisió, jo vaig portar una part, l'arma curta, el Sr. Lluís del Cerro portava l'arma llarga... entre tots vam procurar que ens sortís bé. I ens va sortir molt bé.

Estàvem penalitzats amb 2.000 dòlars per cada minut que es retardés una prova; això venia d'una televisió alemanya que havia tingut l'exclusiva i com que tenia els horaris marcats, si no els complíem, el COOB ens penalitzava amb aquesta quantitat. No vam pagar res, tot va sortir rodó.

Aquell estiu del 92 vam veure com es feia realitat un somni que havia començat 68 anys abans. El 1920, Barcelona va sol·licitar l'olimpíada del 1924. S'hi havien presentat diverses candidatures: Roma, Los Angeles, Praga i París, a més de Barcelona, però el baró de Coubertin, que era el president del comitè olímpic i tenia pes, va demanar als membres del comitè que votessin París, i va sortir París. I també va recomanar que la pròxima, l'any 1928, fos Amsterdam, i així va ser. Barcelona també ho havia sol·licitat i ho va tornar a intentar el 1936, per ser seu el 1940, però va haver de renunciar per les circumstàncies que tots coneixem. L'octubre de 1965 es va fer una reunió del comitè olímpic a Madrid per nomenar la seu olímpica del

1972. Barcelona també hi havia presentat candidatura, però es va escollir Munic. El 1981 l'Ajuntament de Barcelona ho torna a intentar per al 92. El 84 es va donar a conèixer el resultat del concurs internacional, l'abril del 85 ja es va crear l'associació Barcelona Olímpica (el rei en tenia la presidència d'honor); finalment, va arribar la 94a sessió del comitè olímpic internacional que es va fer a Lausanne el 17-10-86 amb la presència de Felipe González com a president del govern espanyol, Jordi Pujol, president de la Generalitat de Catalunya i Pasqual Maragall com a alcalde de Barcelona. Les ciutats que competien amb Barcelona eren París, Amsterdam, Brisbane, Birmingham i Belgrad. A la tercera votació Barcelona va guanyar per majoria absoluta, per 47 vots contra 23, 10 i 5. Per fi, aquell somni de feia 68 anys s'havia fet realitat.

A partir d'aquell moment, a Barcelona va començar una recerca de llocs on fer les diferents proves. Es va construir el palau Sant Jordi, l'estadi de Montjuïc, el port olímpic, el velòdrom d'Horta, les instal·lacions de tir amb arc, i moltes altres, però amb el tir olímpic ens va costar trobar un bon lloc on ubicar-lo. Volíem unes instal·lacions que després de les olimpíades es poguessin seguir utilitzant. Es va mirar Gelida, Begues, Badalona (per cert, en un llibre anglès, el tir està ubicat a Badalona, es devia avançar als

241

* President de la Federació Catalana de Tir Olímpic. fedto@tir.cat.org

¹ Transcripció revisada de la conferència pronunciada al Centre Cultural La Marineta en el marc de les Jornades *L'esport a Mollet*, el 16 de juny de 2012

resultats). També teníem un lloc entre Sabadell i Terrassa on hi havia una empresa alemanya que es feia càrrec de totes les despeses a canvi de requalificar uns terrenys per urbanitzar-ho, però es va descartar perquè en acabar les olimpíades s'hagués acabat i potser ara seria un camp de golf o una altra cosa, però no seria tir. Al final, amb bon criteri, es va escollir Mollet perquè es donaven unes garanties de continuïtat que en els altres llocs no teníem: hi havia l'Escola de Policia. Als terrenys del costat llavors hi havia una antena i hagués portat problemes a les instal·lacions electròniques del camp. L'antena es va traslladar i van començar les obres. Eren les últimes instal·lacions olímpiques que es feien. Aquell estiu va marcar un abans i un després per a tots nosaltres, esportivament parlant, i, sobretot, als que hem practicat i en aquells moments dirigíem l'esport del tir. La prova la tenim en la construcció d'aquesta magnífica instal·lació esportiva a Mollet del Vallès, ciutat que, mai ens cansarem d'agrair, ens donà totes les facilitats i col·laboracions per part de tots els estaments.

Les instal·lacions esportives tenen un equipament esportiu de tres fossats de tir al plat per a les especialitats de fosat olímpic i skeet. Amb les proves de tir de precisió tenim galeries de 10, 25 i 50 metres. La galeria de 10 s'utilitza per a armes d'aire comprimit i té capacitat per a 60 tiradors. La de 25 metres es fa servir en proves de pistola de velocitat i pistola esportiva, amb una capacitat de 50 tiradors. Des de la galeria de 50 metres, que té una capacitat de 60 tiradors, es va instal·lar la sala de finals per a 8 tiradors, on es poden fer les finals de totes les especialitats olímpiques, tant d'arma curta com d'arma llarga. Per primer cop, es van instal·lar màquines i marcadors electrònics per a tots els llocs de tir a totes les galeries i es va posar

en pràctica un nou sistema per establir la classificació final amb els 8 tiradors que quedaven en primer lloc.

El mes de maig anterior es va fer una prova, el Gran Premi Internacional, que ens va servir per rodar les instal·lacions. Va sortir molt bé, es van corregir alguns defectes i ja ens van ajudar els voluntaris —que, per cert, mai els agrairem prou la seva ajuda, brutal—.

Encara que no ho sembli, el camp de tir al plat té una capacitat per a espectadors molt gran. Asseguts hi van seure 5.140. A les galeries de precisió hi caben 2.500 i a la sala de finals, 1.800. Totes les instal·lacions estan adaptades per a persones discapacitades, ja que l'any 1992 també s'hi van celebrar els Jocs Paralímpics. Avui, els tiradors discapacitats físics pertanyen a la nostra federació, esportistes que ens demostren dia rera dia i competició a competició el que es pot arribar a assolir amb l'esforç, digne d'admiració i un gran exemple per a tothom.

Nombroses seleccions de tot el món han vingut i vénen a entrenar-se a les nostres instal·lacions, ja que en pocs països hi ha una tecnologia tan avançada i un clima tan adient com el que tenim aquí. L'any 1995 va venir una delegació de Kuala Lumpur (Malàisia), a copiar i fotografiar tot el camp, per fer una instal·lació esportiva igual. Estava i està reconegut per tot el món. S'hi fan tots els campionats de Catalunya, les fases de copes del Rei, campionats d'Espanya i concentracions de l'equip nacional espanyol. A nivell internacional s'hi han celebrat dues copes del món els anys 1993 i 1994, més dos campionats d'Europa; del 17 al 29 de juliol de 1998 s'hi va portar a terme el 47è Campionat del Món de Tir, amb una participació de 80 països i més de 300 esportistes. El president d'honor va ser Sa Majestat el Rei, que va assistir-hi acompanyat de les principals autoritats del nostre país.

A l'Olimpíada vam rebre visitants il·lustres: la princesa Anna d'Anglaterra, el príncep Albert de Mònaco, i diferents alts càrrecs de països participants.

El gran nombre de competicions que s'han fet a les instal·lacions han representat, sens dubte, un bé per als hotels de Mollet, bars, restaurants i d'altres establiments. Els diversos campionats d'Espanya i copes del Rei (on participen molts tiradors de fora de Catalunya), també han beneficiat Mollet (en alguns casos han hagut de fer nit en ciutats del voltant, ja que Mollet estava ple). Gràcies a aquestes instal·lacions s'han creat més de 30 llocs de treball.

L'esport del tir forma part dels jocs olímpics des de l'any 1896, en la modalitat de precisió i des de l'any 1900 en la modalitat de plat. La Federació internacional de Tir es va crear el 1907 i la Federació espanyola, amb el nom de Federació de Tir Nacional, va ser fundada el 1900. La catalana, el 1980.

El 26 de juliol de 1992 a les 11 del matí, tot el món va engegar els televisors per veure la primera prova de les olimpíades retransmesa des de Mollet i a continuació vam poder veure la cerimònia de lliurament de la primera medalla, sens dubte, la més reconeguda periodísticament. Va ser l'inici esportiu dels jocs. La primera medalla d'or va ser per a la coreana Kaab Joonyeo en l'especialitat de carrabina d'aire, dames. Les proves olímpiques que es van efectuar en la modalitat de precisió van ser onze, cinc d'arma curta (de les quals, tres: pistola lliure, pistola de velocitat i pistola d'aire, van ser exclusivament per a homes i dues de pistola esportiva i pistola d'aire, per a dames). L'especialitat d'arma llarga va constar de 6 proves: carrabina matx, carrabina 3x40, blanc mòbil, carrabina d'aire, carrabina 3x20, per a dames. Les especialitats de plat van ser el fossat olímpic i l'*skeet*, en dues proves mixtes.

En haver instal·lat el nou sistema de marcadors en aquestes instal·lacions, els 8 tiradors finals han de tirar 10 trets més. A conseqüència d'això, es van establir nous rècords olímpics, el sistema s'implantà a tot el món i està funcionant actualment. Això vol dir que els tiradors que van tirar aquí, van marcar per primer cop els rècords olímpics i des d'aleshores estan reconeguts internacionalment com fets a Mollet.

També és destacable que la primera medalla assolida per Espanya en una olimpíada, es va aconseguir en la disciplina de tir amb arma llarga per Pedro Quiral, a l'olimpíada de París de 1900.

Les nostres instal·lacions proporcionen un gran servei a les diferents escoles de tir que la Federació Catalana té per tot Catalunya, ja que, periòdicament, s'hi entrenen les joves promeses del nostre esport, que són el futur de la nostra autonomia. Des que ens vam fer càrrec de les instal·lacions hem procurat millorar-les: hem canviat les màquines classificatòries que es van instal·lar l'any 92 per unes de més modernes, ja que la tècnica avança i cal millorar els sistemes. El nostre desig sempre ha estat tenir la tecnologia més moderna. El camp del plat, on es van fer tres pistes per a la prova olímpica, ara n'hi ha quatre i funcionen bé. També s'ha adequat la galeria de 10 metres d'aire, on hi havia el blanc mòbil, perquè els joves puguin tirar, ja que hi ha hagut un canvi de blancs i també s'hi han incorporat noves disciplines esportives.

Un dels projectes que té la nostra Federació és la construcció d'una residència per a la formació i desenvolupament intel·lectual i esportiu dels joves esportistes. Ho voldríem fer —no sé si serà possible— dins del complex esportiu de Mollet a fi i efecte que puguin venir equips de fora, d'Espanya i d'aquí i crear

escola, fer un caliu a Mollet. Ens agradaria que el nostre futur passés per aquí.
Per acabar, agraeixo a l'Ajuntament

de Mollet del Vallès que em convidés a reviure aquell inoblidable estiu del 92.
Gràcies!